

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **G.T.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupena advokátem Mgr. Ondřejem Novákem
sídlem 738 01 Frýdek-Místek, Farní 19

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-1123/ZA-ZA11-P15-2015, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR se **zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 6 800 Kč k rukám advokáta Mgr. Ondřeje Nováka do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-1123/ZA-ZA11-P15-2015 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je její obava z pronásledování a zatčení, neboť ve vlasti byla hledána policií a veřejnou bezpečností kvůli svému náboženskému vyznání a příslušnosti k Církvi Boha všemohoucího. Žalobkyně se obává problémů se státními orgány své vlasti také proto, že se do Číny nevrátila a požádala v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný na základě výpovědi žalobkyně a informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobkyně učinil závěr, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatnění politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuvedla. Podle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, proto jí podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochrana udělena nebyla. Jelikož žalovaný nezjistil skutečnosti nasvědčující, že se v jejím případě jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil žalobkyni ani azyl z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu a jelikož také nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy, neudělil jí doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, ve které vytýká žalovanému porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v jeho ustanoveních § 3, § 2 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3 a 4. Zároveň vytýkala žalovanému porušení ust. § 12 s tím, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu a § 14a téhož zákona, neboť jí v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Dle žalobkyně porušil žalovaný také článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, článek 3 Úmluvy proti mučení a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobkyně odkázala na skutečnosti, které žalovanému uvedla při pohovorech konaných ve dnech 26. 2. 2016, 26. 5. 2016 a 31. 1. 2017. Dle jejího názoru byly jednoznačně naplněny důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování pro své náboženské vyznání. Žalobkyně sama nikdy zadržena nebyla, avšak pro neustálý stres ze strachu ze zadržení a věznění utrpěla psychickou újmu. V jejím okolí byli opakovaně zadržováni její souvěrci, a proto žila ve strachu ze zatčení a policejního násilí. Jelikož stíhání věřících je na celém území stejné, bylo nereálné přestěhování v rámci Číny a stejně tak se obávala přesídlení do sousedních států, kde má Čína silný vliv. Z materiálů o zemi jejího původu jednoznačně vyplývá, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně v mnohých případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody; jsou též mučeni a v některých případech

mizí beze stopy. Není pochyby o tom, že náleží k náboženské skupině, která je v Číně systematicky pronásledována a jejíž členové jsou podrobováni ponižujícímu zacházení, mučení a svévolnému trestání. Žalobkyně nejenže zažila zatčení svých spolubydlících a svému zatčení se vyhnula jen šťastnou náhodou okolností, ale byla zároveň aktivně a cíleně vyhledávána ze strany policie. Skutečnosti jí prožité a popsané v průběhu správního řízení nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněných obav z pronásledování. Pokud jí mezinárodní ochrana udělena nebyla, je zřejmé, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním. Neposkytnutí azylu je ze strany žalovaného nezákonné i vzhledem k jím vydaným kladným rozhodnutím, časově i skutkově obdobným, jako je její případ. Žalobkyně nesouhlasí i s neposkytnutím doplňkové ochrany, neboť v případě jejího návratu do země původu jí hrozí nebezpečí vážné újmy, konkrétně mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nepochopitelné a neakceptovatelné kopírování částí odůvodnění, v důsledku čehož je nesrozumitelné, neboť z něj ani nevyplývá, na základě kterých konkrétních důkazů žalovaný dospěl k jednotlivým skutkovým zjištěním a z jakých důvodů. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného obsahuje rozporná tvrzení a zcela neurčitý odkaz na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaný nesprávně aplikoval zásadu hospodárnosti řízení v tom, že nezajistil překlad navrhaných důkazních materiálů, které žalobkyně dodala. Ve svém rozhodnutí tvrdí, že je seznámen se situací v Číně a že nepopírá problematičnost postoje čínské vlády k náboženským skupinám, na druhé straně je však zarážející jeho tvrzení, že žalobkyni v Číně nehrozí jakékoliv nebezpečí. Bez jakýchkoliv důvodů a v přímém rozporu s provedeným dokazováním uvádí žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, že žalobkyně je ekonomickým migrantem a dále uvádí nepodložené tvrzení o organizované skupině, organizované cestě do Zastávky do Brna apod. Závěrem žaloby namítala žalobkyně nezákonný způsob seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a zcela nepřiléhavé použití citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-1123/ZA-ZA11-P15-2015 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 12. 2015. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 6. 1. 2016 uvedla, že jejím náboženským přesvědčením je křesťanství – církve Quannengshen a že politické přesvědčení nemá žádné. Do České republiky přicestovala dne 24. 12. 2015 letecky z Pekingu do Bruselu a z Bruselu do Prahy na cestovní pas a české vízum. Jako jediný důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla náboženské pronásledování. Žádost o mezinárodní ochranu doplnila

vlastnoručně psaným podáním z téhož dne. Dne 26. 2. 2016 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil stejný důvod této žádosti, tj. že žalobkyně je věřící ve Všemohoucího Boha a že byla udána a žije mezi bratry a sestrami, z nichž dva byli uvězněni. Ona sama uniká uvěznění jen proto, že se v daný den neúčastnila v obci Xinji shromáždění. Žalobkyně tehdy žila u jedné ze svých sester ve víře, v jejíž rodině však zjišťovali, zda tam někdo nechodí, proto nemohla vycházet. Byla pod stálým tlakem a nemohla se vrátit do místa svého trvalého bydliště. Zmínila se o události ze dne 28. 6. 2014 v provincii Shandong, v důsledku které zesílil nátlak vůči věřícím ve Všemohoucího Boha. Došlo tehdy k vraždě jedné ženy, které čínská státní správa využila k zesílenému útisku proti účastníkům shromáždění této církve. Po celé Číně započalo zatýkání a všude byly velké červené nápisy vyzývající lidi, aby oznamovali, kdo vyznává všemohoucího Ducha. Žalobkyně je členkou této církve, která v Číně není povolena, od října 2012, kdy ukončila vysokou školu. Tehdy měla své osobní problémy a když četla slova všemohoucího Ducha, pochopila pravou cestu. V rámci církve působila jako osoba získávající další členy této církve. Pro svoji víru musela být doma a nemohla vycházet, pokud vycházela, musela se jinak učesat a vzít čepici, aby nebylo vidět do obličeje. Důvodem tohoto skrývání byla skutečnost, že měli její fotografii a v obci Xinji ji hledali. Od skončení vysoké školy nechodila do práce a pomáhala své matce, která pracovala jako prodavačka. Otec jí nedovolil zůstat doma, neboť její bratr šel na vysokou školu a nikdo nemůže studovat, pokud někdo z jeho rodiny věří ve všemohoucího Ducha. Žalobkyně dále uvedla, že ve vlasti je hledána policií a veřejnou bezpečností. O možnosti řešit svoji situaci přestěhováním přemýšlela, avšak i na jiných místech by byla situace stejná, jelikož útlak věřících je čínskou státní mocí v celé Číně. Cestovní pas si vyřídila koncem července 2015; bylo to ještě předtím, než jí policie začala hledat. Potřebné doklady pro vyřízení víza jí obstarala cestovní kancelář. Jednalo se o falešný doklad o zaměstnání a falešný doklad o výši vkladu a pohybu na účtu. Tyto doklady následně předložila na Zastupitelském úřadu České republiky, k čemuž dodala, že nevěděla, o č se vlastně jedná. Původně nevěděla, do jaké země by měla vycestovat, avšak poté s bratry a sestrami našli v počítači zemi, kde platí slova „pravda zvítězí“. Dne 26. 5. 2016 byl s žalobkyní proveden doplňující pohovor, při němž mimo jiné uvedla, že vízové formality si sama nezařizovala, to za ní udělala jistá paní K. z cestovní kanceláře Jiari, konkrétně jí zařídila výpis z banky, list vlastnictví a potvrzení o zaměstnání. Jejím cílem nebyla turistika, ale možnost požádat o mezinárodní ochranu. O mezinárodní ochranu nepožádala ihned po příletu do Prahy, neboť o této možnosti nevěděla a do Zastávky u Brna se dostavila na základě informací od Čecha, který mluvil dobře anglicky. V pořadí druhý doplňující pohovor byl s žalobkyní proveden 31. 1. 2017, při němž žalobkyně především odpovídala na otázky týkající se její církve všemohoucího Boha. Mimo jiné uvedla, že všichni členové této církve jsou v Číně pronásledováni bez ohledu na to, zda jsou prostými věřícími, anebo mají v této církvi nějakou úlohu. Ona sama tuto víru šířila, jelikož jí všemohoucí Bůh dal své milosrdenství a vysvobodil ji z utrpení a ona tak chtěla evangelium předat dalším lidem. Opakovala, že ji samotnou státní orgány, tedy policie či státní bezpečnost nezadržely, avšak náboženský útlak s její situací souvisí. Žalobkyně se při tomto pohovoru opětovně zmínila o případu ze dne 28. 5. 2014, kdy byla ubita k smrti jedna žena v jídelně, přičemž čínská vláda jako pachatele označila členy církve všemohoucího Boha a tři dny poté vyzvala lidi, aby

hlásily činnost této církve úřadům. Posléze začali být věřící zatýkáni a pronásledováni. Její otec byl členem strany, a když se na schůzi výboru dozvěděl, že jsou věřící po celé dny zatýkáni, vrátil se domů a křičel na ni, aby přestala s vírou a aby už nevěřila. Pokud je zatčen v Číně jeden věřící z rodiny, pak celá rodina přijde o práci a nemůže posílat děti do škol. Její otec se tedy obává, že její bratři v případě jejího zatčení budou perzekuováni. Žalobkyně proto v říjnu 2014 nakonec odešla do výše uvedené domácnosti, kde se konala náboženská setkání. Bála se přitom, že v případě jejího zatčení budou zatčeni i ostatní spoluvěřící, u kterých bydlela. Dne 5. 6. 2015 byla žalobkyně udána, že žije v dané domácnosti. Tehdy si všimla, že před domem, kde bydlela, stojí policejní auto a bylo jí jasné, že ji přišli zatknout. Utekla proto do domu jiného spoluvěřícího. V domácnosti, kde bydlela, nakonec byla zatčena mladší i starší spoluvěřící. Žalobkyně během pohovoru znovu opakovala, že ona sama zatčena čínskými orgány nakonec sice nebyla, avšak žila v každodenním strachu a opakovala, že tento útlak je v celé zemi stejný a všude dochází k perzekuci. Posledním impulsem k opuštění vlasti v jejím případě byla skutečnost, že ji policie začala hledat, kvůli čemuž musela žít v každodenním strachu a pocitu nebezpečí a nemohla se vrátit domů. Vyslovila také obavu z toho, že pokud by se do Číny vrátila, začali by jí vyšetřovat a mohli by zjistit, že v České republice požádala o azyl. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobkyně v průběhu správního řízení doložila řadu článků a vyjádření v anglickém a čínském jazyce buďto sama, či prostřednictvím svého právního zástupce. Dále jsou součástí správního spisu žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu žalobkyně, a to:

- Informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 ohledně dodržování lidských práv v Číně,
 - Zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 nazvaná „Svoboda ve světě 2016 – Čína“,
 - Výroční zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016,
 - Zpráva odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR z března 2016 pojednávající o pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou,
 - Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 10. 2016 o Svobodě vyznání za rok 2015,
 - Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 – kapitola VI., prioritní země – Čína,
 - Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 nazvaná „Čína – křesťané“.
6. K uvedeným informacím o zemi původu žalobkyně krajský soud poznamenává, že z obsahu správního spisu nezjistil žalobou zmiňované informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, které se měly zmiňovat o zatýkání a mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny.
7. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo

v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

8. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděná, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odstavce 5 téhož ustanovení ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odstavce 6 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny nebo odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
9. Podle článku 9 odst. 1 Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (tzv. kvalifikační směrnice) za pronásledování ve smyslu článku 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je:
 - a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
 - b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).
10. Podle odst. 2 písm. a) téhož článku kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odstavce 1 může být mimo jiné považováno použití psychického nebo fyzického násilí včetně sexuálního násilí.
11. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
12. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z připojeného správního spisu v daném případě vyplynulo, že žalobkyně jako zásadní a v podstatě jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování a zatčení z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské skupiny, konkrétně Církve Boha všemohoucího. Jak vyplynulo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti k této náboženské skupině a nezpochybnil ani její tvrzení o životě v zemi jejího původu a její konkrétní potíže. Na straně 23 v druhém odstavci odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že „po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem, správní orgán dospěl následně k závěru, že nelze zcela vyloučit, že výše jmenovaná (pozn. soudu žalobkyně) je příslušnicí Církve Boha všemohoucího, neboť její výpovědi stran uvedené církve alespoň v zásadních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít“. Následně žalovaný na téže straně pokračuje tím, že s ohledem na příslušnost žalobkyně k Církvi Boha všemohoucího se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně. Cituje Informaci Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, podle které vláda omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznávaných náboženských prostorách a zároveň klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Podle Zprávy Freedom House, nazvané „Svoboda ve světě 2017 – Čína“ ze dne 27. 1. 2016 je svoboda vyznání ze strany formální ateistické Komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, některé skupiny jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se postupně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadána anebo vykazována ze svých shromáždění. Podle Zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016 byla svoboda vyznání v Číně i nadále systematicky potlačována. Dle této zprávy pokračovala vláda ve své kampani demolice kostelů a strháváním křesťanských křížů v provinciích Če-tiang. Podle Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, k omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Žalovaný dále cituje Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, ve které ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestu odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za

aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Podle Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016 se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k Vatikánu, nemají možnost se registrovat jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných domácích církví jsou rozháněna nebo jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Z citovaných zpráv o zemi původu žalobkyně pak žalovaný učinil tento dílčí závěr: „Po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem a jejich porovnání s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v Číně správní orgán dále konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek“. Jinými slovy, žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně má za prokázáno, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že v této zemi existuje pronásledování z náboženských důvodů. S tímto dílčím závěrem žalovaného krajský soud zcela souhlasí.

14. Krajský soud ovšem nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice že „pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal“. Podle názoru žalovaného ačkoliv byla žalobkyně dle svých sdělení příslušnicí uvedené církve a svou víru po značnou část života vyznávala, nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek byt jen kontaktována, natož zatčena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna a nebyla ve své vlasti během života ani v současnosti trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Z uvedeného žalovaný pak dovodil další dílčí závěr, že „žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla“. Tento názor žalovaného je dle krajského soudu ničím nepodložený a je v příkrém rozporu s opakovaným tvrzením žalobkyně, která uváděla, že zažila situaci zatčení spoluvěřících, u kterých se uchýlila poté, kdy byla nucena opustit bydliště svých rodičů. Dále tvrdila, že se zatčení vyhnula toliko shodou šťastných náhod, avšak sama byla aktivně a cíleně vyhledávána ze strany policie a sledovala perzekuci ostatních křesťanů v zemi. Žalobkyně v důsledku toho žila v každodenním strachu a to byl zásadní důvod, pro který se zemi původu rozhodla opustit. Se zřetelem k výše citovanému ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a článku 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tedy nepochybně připustit, že žalobkyně měla odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k náboženské skupině a tato skutečnost nebyla nikterak v průběhu správního řízení vyvrácena. Ze stejných důvodů musí krajský soud dále hodnotit jako nepřezkoumatelný závěr žalovaného uvedený na str. 26 napadeného rozhodnutí, a sice že „v případě žalobkyně správní orgán opakovaně konstatuje, že závažné porušení

jejích lidských práv z důvodu její náboženské příslušnosti neshledal ani v minulosti ani do budoucnosti“. Nutno dodat, že odkaz žalovaného na soudní judikaturu v této části odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela nepřiléhavý.

15. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobkyně řešit svou situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Tento názor odůvodňuje žalovaný tak, že veškeré pátrání policie po žalobkyni se dle jejího tvrzení vztahovalo pouze na území obce Xinji a po přestěhování z obce Xinji do Jiyang se už nesetkala s naprosto žádnými problémy souvisejícími s její vírou či příslušností k Církvi Boha všemohoucího. Žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně totiž neuvádí to, že v některé části Čínské lidové republiky nedocházelo k náboženskému pronásledování; naopak tyto informace dokladují, že k tomuto pronásledování dochází na celém území.
16. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, zejména s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, se žalovaný vypořádal tak, že doslovně opsal odůvodnění týkající se neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) téhož zákona. Krajský soud hodnotí proto i v této části odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné, a to ze stejných důvodů, jak je uvedeno shora.
17. Žalovaný mimo jiné v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zřejmě v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, jejich údajných souvěrců, které však dle jejího vyjádření nikdy dříve neznala, a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců, jak následně všichni připustili, za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení víceméně padělaných, resp. opětovně nepravdivých dokumentů na Zastupitelském úřadu České republiky v Pekingu. Dále žalovaný v této souvislosti uvedl, že nemá pochybnost v tom, že příjezd žalobkyně i ostatních jejích údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaný ze strany třetích osob, které za úplatu zajistily jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních osob do České republiky a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna. K uvedenému musí krajský soud konstatovat, že z obsahu rozsáhlého spisu žalovaného nevyplynul jediný listinný důkaz na podporu těchto tvrzení. Z úřední činnosti krajského soudu je mu známo, že tento závěr žalovaného byl prezentován v odůvodnění dalších žalobou obdobných napadených rozhodnutích, přičemž ani z jednoho rozhodnutí nevyplynulo, kdo příjezd žadatelů o mezinárodní ochranu z Číny organizoval, jaký měl k tomu důvod, resp. co bylo záměrem této organizované akce. I kdyby ostatně tato organizovanost byla prokázána, rozhodně by nemohla být sama o sobě důvodem pro neudělení azylu či doplňkové ochrany.
18. Závěrem odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje obavy žalobkyně ze zatčení v případě návratu, protože se do Číny nevrátila ve stanovené době, za nepodložené a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku, neboť žalobkyně nad rámec obecného tvrzení neuvedla a nepředložila během správního řízení relevantní skutečnosti, které by jí tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by pro ni bylo

dostatečným důvodem domnívat se, že ji může s významnou pravděpodobností postihnout. K tomu žalovaný poukázal na „neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vrací do Číny“. Žalovaný dodal, že toto vyjádření žalobkyně je čistě účelové, protože z jí shromážděných informací rozhodně nelze dovodit, že by žalobkyně byla po svém návratu do vlasti zadržena, jak tvrdí, a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů. K této části odůvodnění krajskému soudu nezbývá, než jen konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky, si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností a dopustil se tak další vady řízení.

19. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení tímto rozsudkem bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude na žalovaném, aby si opatřil doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně a v novém rozhodnutí srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení či udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14 odst. 1, 2 téhož zákona.
20. V souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. zavázal soud žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobkyni spočívajících v jejím právním zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 8. února 2019

JUDr. Petr Indráček

samosoudce